

Nederlandstalige tuchtraad van beroep voor advocaten

Tweede Kamer

Zitting van 9 december 2014

Dossiernummer TB-0115-2014

In de zaak van
de heer X, advocaat te ...,

hebbende als raadsman de heer Y, advocaat te ...

spreekt de Nederlandstalige tuchtraad van beroep voor advocaten de volgende beslissing uit:

Bij aangetekend schrijven d.d. 2 juni 2014 heeft mr. X hoger beroep ingesteld tegen de beslissing van de tuchtraad voor advocaten van de balies van het rechtsgebied van het hof van beroep te Gent d.d. 14 mei 2014.

De tuchtraad

- verklaarde de tuchtvervolgning toelaatbaar,
- verklaarde de tenlasteleggingen bewezen,
- legde aan mr. X als tuchtsanctie een schorsing op van 15 dagen met uitstel.

Aan mr. X werden volgende feiten ten laste gelegd:

“1.

Om te vermijden dat de goederen van uw cliënte, waarop uitvoerend roerend beslag was gelegd zouden opgeladen worden op 02.03.2012, aan het kantoor van gerechtsdeurwaarder V te bevestigen dat u het verzoekschrift tot opening van de procedure W.C.O. voor de bvba M dezelfde dag ter griffie van de rechtbank van koophandel

neerlegt en bij exploit van gerechtsdeurwaarder W van dezelfde datum op die basis verzet tegen een uitvoerend beslag op de roerende goederen te doen, waarvan de openbare verkoping op 3.03.2012 voorzien was, terwijl in werkelijkheid het verzoekschrift om de procedure W.C.O. te starten pas werd neergelegd ter griffie op 16.03.2012.

2.

Niet geantwoord te hebben op de vraag om uitleg van het Bureau voor Juridische Bijstand van 5.10.2012 betreffende de klacht van zijn cliënt F, niettegenstaande de herinnering van de voorzitter van het Bureau voor Juridische Bijstand van 22.10.2012.

Geen gevolg te hebben gegeven aan de brief van de stafhouder van 14.11.2012, eveneens betreffende het dossier F.

Niet verschenen te zijn op het kabinet van de stafhouder, gevolg aan de uitnodiging van 8.01.2013 en hem beperkt te hebben tot de mededeling dat hij buiten de rechtbank weerhouden was en beslist had om alle dossiers van mevr. F terug te sturen.

3.

In het dossier van zijn cliënt N tegen zijn gewezen werkgeefster Nv P aan zijn cliënt te hebben voorgehouden, telkens hij erover informeerde, dat hij het nodige gedaan had terwijl hij voor de vordering op basis van de arbeidsovereenkomst tot het bekomen van een verbrekingsvergoeding en achterstallig loon, die zijn cliënt wenste in te stellen, de éénjarige verjaringstermijn heeft laten verstrijken”.

Bij aangetekend schrijven d.d. 9/09/2014 werd mr. X in kennis gesteld van de behandeling van de zaak op de zitting van de tuchtraad van beroep d.d. 14 oktober 2014.

Op deze zitting werd de zaak behandeld en in beraad genomen.

1. Wat de tenlastelegging sub 1 betreft:

1.1. *Synthese van de argumentatie van mr. X in graad van beroep*

1.

De tuchtraad heeft in zijn beslissing d.d. 14 mei 2014 zijn overwegingen en motivering terzake bijzonder uitvoerig uiteen gezet (zie inzonderheid pag. 2-3-4-5 & 6).

De conclusie was dat de tenlastelegging sub 1 bewezen was.

2.

In graad van hoger beroep legt mr. X opnieuw een conclusie neer. Hierin blijft hij nog steeds de tenlastelegging 1 betwisten inzonderheid het feit dat hij op 2 maart 2012 aan de uitvoerende gerechtsdeurwaarder bevestigd zou hebben dat hij “het verzoekschrift tot opening van de procedure WCO voor de BVBA M dezelfde dag ter griffie van de rechtbank van koophandel te ... neerlegt” en op die basis verzet aangetekend zou hebben.

a) Mr. X legt vervolgens uit dat “zoals dikwijls bij een beslag” hij slechts “te elfder ure” (*sic*) geconsulteerd is geweest door de BVBA M om verzet aan te tekenen tegen een beslag. Hij stelt dat dan beslist werd om een procedure WCO op te starten. Wanneer precies hem die opdracht werd gegeven wordt niet vermeld.

- b) Daarop wordt verwezen naar artikel 17 WCO § 2 dat inderdaad een uitvoerig aantal stukken voorschrijft die bij het verzoekschrift ex. artikel 17 WCO § 2 moet worden gevoegd.

Mr. X besluit : “intussen was de verzetsakte klaar”. Deze werd inderdaad betekend op vrijdagvoormiddag 2 maart 2012 waarin vermeld dat verzoekster een verzoek tot reorganisatie neerlegt. Dit zou een “loutere vaste formulering zijn” die gebruikt wordt om een procedure WCO aan te voeren als grond voor verzet.

- c) Evenwel bevestigt mr. X verder in zijn conclusie dat hij aan de medewerker van de gerechtsdeurwaarder 's middags heeft bevestigd dat de procedure WCO ZOU worden opgestart en zeker niet dat het nog op dezelfde dag zou gebeuren. Nu wordt in besluiten formeel toegegeven dat dit zelfs niet kon omdat (alle) stukken nog niet voorhanden waren. Uiteindelijk werd het verzoekschrift slechts neergelegd op 16 maart 2012.
- d) Mr. X verwijst dan verder naar de communicatie tussen hem en de gerechtsdeurwaarder op 2 maart 2012, datum voorzien voor de oplading van de in beslag genomen goederen. Hij concludeert dat hij nooit heeft bevestigd dat hij het verzoekschrift nog dezelfde dag zou neerleggen doch wel “zo spoedig mogelijk” (of “asap” *sic*). Hij herleidt één en ander tot een “interpretatiekwesie” en de verkeerde interpretatie van de gerechtsdeurwaarder waarin hij zich niet kan vinden.
- e) Uiteindelijk stelt mr. X dat hij “de stukken” slechts laat heeft ontvangen maar uit “loyauteit” naar zijn cliënte toe en om de slaagkansen gaaf te houden dat niet vermeld heeft, en daaromtrent ook het stilzwijgen heeft bewaard naar de advocaat van de tegenpartij toe. Hij beslist dat niet bewezen is dat hij wetens en willens, of zelfs uit nalatigheid verkeerde informatie aan de gerechtsdeurwaarder zou hebben verschaft.

1.2. Beoordeling

De voornoemde argumentatie overtuigt echter niet in het voordeel van mr. X, integendeel. Immers:

1.

Uit wat thans zelf door mr. X wordt aangevoerd blijkt overduidelijk dat het voor hem absoluut onmogelijk was om zijn verzoekschrift ex. artikel 17 §2 WCO klaar te krijgen en neer te leggen ter griffie vóór de oplading van de goederen (d.w.z. de navolgende uitvoeringsdaad van de gerechtsdeurwaarder).

De redenen die hij daartoe opgeeft zijn begrijpelijk en pertinent maar in casu niet relevant. Hij wist dus absoluut zeker dat hij de oplading niet meer kon verhinderen door de neerlegging van zijn verzoekschrift wat nochtans essentieel was vermits de neerlegging van dit verzoekschrift ex lege elke verdere uitvoering lastens de debiteur opschort.

2.

Precies om die uitvoering toch nog te proberen te verhinderen betekent hij een verzetsakte waarin hij als enig argument inroept dat hij een verzoekschrift “neerlegt ter griffie van de rechtbank van koophandel te ...”.

In zijn eigen argumentatie nl. de absolute onmogelijkheid om nog het verzoekschrift “tijdig”, dit is voor ophaling neer te leggen, had hij dus in zijn verzetsakte moeten schrijven dat hij het

verzoekschrift “zal” neerleggen wat dan noodzakelijkerwijze leidde tot een neerlegging na de datum van de oplading zoals de feiten trouwens hebben bewezen. Met dergelijke motivering echter zou de gerechtsdeurwaarder en naar blijkt uit de stukken (o.a. briefwisseling) ook diens opdrachtgever de oplading niet hebben geschorst.

3.

Wanneer mr. X in de verzetsakte schrijft dat hij het verzoekschrift “neerlegt” was dit dus flagrant in strijd met wat hij op dat ogenblik zelf reeds wist nl. dat het voor hem, in concreto, onmogelijk was dit nog op dezelfde dag te doen.

Had mr. X zijn verzetsakte duidelijk en naar waarheid gemotiveerd nl. dat een verzoekschrift zal neergelegd worden dan zou de gerechtsdeurwaarder uiteraard nooit geschorst hebben - wat hij trouwens niet eens had mogen doen zonder akkoord van zijn opdrachtgever - vandaar de vraag van de gerechtsdeurwaarder naar de bevestiging of dit toch nog dezelfde dag zou gebeuren. Hoe kan het anders dan dat mr. X daarop positief heeft geantwoord want in het andere geval had dit duidelijk uit zijn verzetsakte moeten blijken, wat nu niet het geval is.

4.

Meer nog:

Ook de beslagrechter schrijft in zijn beschikking van 27 maart 2012 letterlijk (pag. 2): *“eiseres stelt in het inleidend exploit dagvaarding op 02.03.12 daags voor de gestelde verkoopdag, dat de tenuitvoerlegging dat zij conform artikel 17 van de WCO een verzoek tot reorganisatie neerlegde voor de rechtbank van koophandel ... en aangezien artikel 22 WCO uitdrukkelijk bepaalt dat zolang geen uitspraak is gedaan daarover geen tegeldemaking van roerende goederen kan plaats vinden”*.

Ook de beslagrechter las de verzetsakte in die zin: de uitvoering moet worden geschorst tot uitspraak is gedaan op het reeds neergelegde verzoekschrift.

Er bestaat dus geen redelijke twijfel over het feit dat de gerechtsdeurwaarder de oplading enkel heeft geschorst na mededeling van mr. X dat zijn term “neerlegt” in zijn verzetsakte moest worden begrepen als “vandaag nog neer te leggen”.

Indien mr. X aan de gerechtsdeurwaarder had meegedeeld dat het verzoekschrift “later” zou worden neergelegd, zoals hij thans stelt de bedoeling te zijn geweest, had hij dit vooreerst ook zo in zijn verzetsakte moeten schrijven en in zelfde hypothese zou de gerechtsdeurwaarder de uitvoering niet geschorst hebben zelfs niet hebben mogen schorsen gelet op de concrete instructies van zijn opdrachtgever.

5.

Mr. X heeft dus wel degelijk met volle kennis van zaken onjuiste informatie verstrekt aan de gerechtsdeurwaarder – niet alleen mondeling maar ook in de verzetsakte – om deze laatste op een dwaalspoor te zetten en finaal de oplading op te schorten.

6.

Onder verwijzing naar de motivering van de eerste beslissing, voor zoveel als nodig hier over genomen, en de argumentatie hiervoor uiteen gezet blijft de tenlastelegging sub 1 ook voor de tuchtraad van beroep bewezen.

2. Wat de tenlastelegging sub 2 betreft:

1.

Mr. X bevestigt de feiten zelf niet te betwisten (pag. 5 van zijn conclusie) nl. het niet beantwoorden van brieven van de voorzitter van het bureau voor juridische bijstand en van de stafhouder.

Hij betwist echter een tuchtrechtelijke inbreuk te hebben begaan blijkbaar omdat hij op 8 januari 2013 om 18.16 uur laten weten heeft aan de stafhouder dat hij buiten de rechtbank weerhouden was en dat hij de dossiers van mevrouw F terug zou sturen.

2.

Over het niet reageren op de brieven van de voorzitter van het bureau voor juridische bijstand d.d. 5 oktober 2012 en 22 oktober 2012 stelt mr. X niets.

3.

In zijn conclusie stelt mr. X ook niets over een concreet onderdeel van de tenlastelegging nl. geen gevolg te hebben gegeven aan de brief van de stafhouder d.d. 14 november 2012.

Uiteindelijk heeft dit niets te maken met de melding dat hij op de uitnodiging van de stafhouder om te verschijnen op 8 januari 2013 wel (kort) heeft geantwoord dat hij er niet kan zijn om privé-redenen.

Het staat dus vast dat de tenlastelegging 2 zoals concreet wordt omschreven niet is betwist en bewezen is.

Voor het niet-beantwoorden van de brieven voornoemd wordt geen enkele rechtvaardiging opgegeven. Het meermaals niet beantwoorden van brieven of vragen tot uitleg van de voorzitter van het bureau voor juridische bijstand en van de stafhouder impliceert uiteraard een inbreuk op o.m. de waardigheid die van een advocaat bij de uitoefening van zijn beroep verwacht wordt.

3. Wat de tenlastelegging sub 3 betreft:

Deze tenlastelegging wordt niet betwist. Er wordt overigens geen verdere “toelichting” gegeven maar enkel gesteld door mr. X - en dus bekend – dat hij de zaak van de heer N heeft laten aanmodderen... zolang zelfs tot de wettelijke termijn om de zaak in te leiden verstreken was, en daarover zijn cliënt op geen enkel moment de waarheid heeft meegedeeld.

Ook deze tenlastelegging blijft terzake bewezen.

4 Wat de sanctionering betreft:

Alle voornoemde feiten en tenlasteleggingen vormen een ernstige inbreuk op de plicht tot kiesheid, waardigheid en rechtschapenheid die een advocaat dient na te komen.

Het excuus dat mr. X eigenlijk mankracht tekort kwam om zijn zaken ordelijk te behartigen heeft niets te maken met de drie tenlasteleggingen voornoemd die uitsluitend het gevolg zijn van

gebrek aan eerlijkheid tegenover de medewerkers van het gerecht (in casu de gerechtsdeurwaarder), de cliënt en een gebrek aan respect voor het ambt van de stafhouder.

De tuchtraad van beroep is dan ook van oordeel dat de tuchtraad in een passende sanctie heeft voorzien.

De tuchtraad van beroep stelt evenwel vast dat de tuchtraad de tuchtsanctie van de schorsing heeft uitgesteld, zonder hieraan een tijdsbepaling te koppelen.

De tuchtraad van beroep trekt dan ook de zaak aan zich en oordeelt dat de tuchtsanctie dient te worden uitgesteld voor een periode van 3 jaar.

Om deze redenen,

de tuchtraad van beroep voor advocaten,

Verklaart het hoger beroep, ingesteld door mr. X, ontvankelijk doch ongegrond.

Trekt de zaak aan zich.

Bevestigt de beslissing van de tuchtraad voor advocaten van de balies van het rechtsgebied van het hof van beroep te Gent d.d. 14 mei 2014, maar zegt dat het uitstel geldt voor een periode van 3 jaar.

Hebben deelgenomen aan de behandeling en de beraadslaging

de heer Dirk Floren, voorzitter

en de assessoren

- mr. Paul Ballon
- mr. Herman Lange
- mr. Edward Pieters
- mr. Geert Sustronck

De assessoren hebben deze beslissing allen ondertekend voor de uitspraak.

Paul Ballon

Herman Lange

Edward Pieters

Geert Sustronck

Waren aanwezig bij de uitspraak:

De heer Dirk Floren, Voorzitter,
en mr. Ludo Kools, secretaris.

D. Floren

L. Kools